

ΑΠΟ ΤΗ ΝΟΝΑ ΜΟΛΕΣΚΗ

«Ακαπούλκο»

του Ιβ Ζαμιάκ από το Θέατρο Ένα

Μετάφραση: Ειρένα Ιωαννίδου - Αδαμίδου. **Σκηνοθεσία-σκηνική επιμέλεια:** Άγις Παϊκος

Κοστούμια: Μάρινα Νικολαΐδου. **Χορογραφία:** Νάτια Ποπκιάν.

Ωπασμός: Ανδρέας Χριστοδουλίδης/Καρολίνα Σπύρου. **Παίζουν:** Ειρήνη Κωνσταντίνου, Μα-
λώλης Μιχαηλίδης, Χριστίνα Χριστόφια, Σωτήρης Μεστάνας, Ορέστης Σοφοκλέους.

ΣΥΧΝΑ οι θεατρικές παραστάσεις μένουν στη μνήμη μας μ' ένα από τα πολλά συστατικά τους στοιχεία. Η φύση αυτού του στοιχείου ποικίλλει. Εικαστικό, μουσικό ή υποκριτικό, το πιο εντυπωσιακό συνθετικό της πολυσύνθετης θεατρικής πράξης έχει συμπυκνωμένο μέσα του το «άρωμα» του έργου. Αν ξεφυλλίσω το άλμπουμ των θεατρικών μου αναμνήσεων, οι κραυγές κάποιας Εκάβης θα γειτονεύουν με το κόκκινο φουστάνι από άλλη παράσταση, θα ακολουθούν εκείνα τα περιστρεφόμενα αλογάκια, ένα μεγάλο δέντρο θα φωσφορίζει στο κέντρο της σκήνης, ένας Πετρούκιος θα τραγουδά βραχνά και θα τραβολογάει τη στρίγγλα Κατερίνα από τα μαλλιά, μια Σαλώμη θα σπάει καρπούζια στη σκηνή για να φιλήσει στο στόμα ένα κεφάλι -καρπούζι. Αυτά τα για άλλους ακαταλαβίστικα είναι μέρος της δικής μου προσωπικής συλλογής θεατρικών αναμνήσεων, αλλά και ο κάθε συνάδελφος θεατρόφιλος σίγουρα έχει τη δική του.

Το «Ακαπούλκο» του Θεάτρου Ένα είναι από τις παραστάσεις που δεν καρφώνονται στη μνήμη. Το κείμενο του Ιβ Ζαμιάκ και η αισθητικά συγγενής με αυτό παράσταση ανήκουν στην κατηγορία των ελαφρών θεατρικών ειδών, η συνάντησή με τα οποία μπορεί να εντυπωσιάσει, να συγκινήσει, να διασκεδάσει, αλλά δεν διαρκεί, δεν μένει. Κι όμως, η Ναταλί της Ειρήνης Κωνσταντίνου μάλλον θα παραμείνει μεταξύ των θεατρικών αναμνήσεων των θεατών του έργου. Η ηρωίδα του «Ακαπούλκο» είναι μια αστή κυρία, μητέρα, σύζυγος, οικοκυρά, υπόδειγμα, δυστυχισμένη δεν είναι, αλλά ο συγγραφέας επιμένει ότι υπάρχει πρόβλημα - η Ναταλί δεν είναι ευτυχισμένη. Ο οικογενειακός κύκλος μετατρέπεται σε κλοιό. Οι πιο δικοί της άνθρωποι την αγαπούν αγνοώντας τις πραγματικές της ανάγκες και εκμεταλλευόμενοι την προσφορά της. Στην ουσία ο Ζαμιάκ αντικαθιστά το ένα στερεότυπο (της ιδανικής συζύγου-δούλας και κυράς) μ' ένα άλλο (της επαναστατημένης γυναίκας που ανταποκρίνεται σε ερωτικό έξωθεν κάλεσμα). Η κυρία δέχεται ένα τηλεφώνημα από κάποιον άγνωστο που την καλεί να φύγει μαζί του στο Ακαπούλκο, αλλά κάνει και κάτι άλλο- δημιουργεί μια άλλη εικόνα της Ναταλί, που έρχεται σε σύγκρουση με την εικόνα της καλής μαγείρισσας. Ο λόγος του Ζαμιάκ είναι... πολύ γαλλικός, ανάλαφρος, χαριτωμένος και τρέχει γρήγορα και ανεμπόδιστα (μετάφραση Ειρένας Ιωαννίδου-Αδαμίδου). Α-

λά το περιεχόμενο αποτελεί κλισέ καταστάσεων, χαρακτήρων, συμπεριφορών, σχέσεων, ρομαντικών συνταγών, κ.ά. Το έργο έχει συμπαθητική επιφάνεια και δεν έχει (ούτε και διατείνεται πως έχει) κοινωνικό και ψυχολογικό βάθος. Αυτές οι αναμενόμενες πράξεις και αντιδράσεις των ηρώων του έργου και η ρηχότητα της πλοκής οδηγούν τους ηθοποιούς της παράστασης σε αναμενόμενες υποκριτικές συμπεριφορές και στη δημιουργία σχηματοποιημένων τύπων.

Οι τρεις άνδρες της παράστασης, ο Μανώλης Μιχαηλίδης, ο Σωτήρης Μεστάνας, ο Ορέστης Σοφοκλέους δουλεύουν με άνεση και ευκολία, αλλά μέσα στο περιορισμένο πλαίσιο του κειμένου. Λιγότερο άνετη η Χριστίνα Χριστόφια, ίσως ο τύπος που υποδύεται -της βυθισμένης σε ψυχολογικές θεωρίες ισχυρογνώμονα αδελφής της κεντρικής ηρωίδας- δεν είναι εξίσου αναγνωρίσιμος με τους ανδρικούς.

Επιστρέφω όμως στη δουλειά της Ειρήνης Κωνσταντίνου. Πρόκειται για μια πραγματική ενσάρκωση με την έννοια ότι η «σάρκα», η μορφή που δόθηκε στο κείμενο του ρόλου της, ξεπερνά από την άποψη του θεατρικού ενδιαφέροντος την κειμενική πρώτη ύλη. Η Ειρήνη Κωνσταντίνου κρατάει καλά την στυλιστική ισορροπία, ούτε δραματοποιεί, ούτε διακωμωδεί την ηρωίδα της. Τη γλυκαίνει και τη φωτίζει εσωτερικά, την προικίζει με εσωτερική και εξωτερική κομψότητα, της χαρίζει αξιοπρέπεια και στο ρόλο της καταπιεσμένης και στο ρόλο της απελευθερωμένης Ναταλί. Πολύ καλή εμφάνιση.

Ο Άγις Παϊκος είχε σκηνοθετήσει πριν αρκετά χρόνια την «Κρίση», μια δυνατή μονοπαράσταση με τον Ευτύχιο Πουλλαΐδη, αλλά όπως συχνά συμβαίνει σε παρόμοιες δουλειές, οι δημιουργίες του ηθοποιού και του σκηνοθέτη αλληλοκαλύπτονταν και οι θεατές επικοινωνούσαν περισσότερο με το γνωστό ηθοποιό παρά με τον άγνωστο σκηνοθέτη. Στην πρόσφατη παραγωγή του ΘΟΚ «Σκιές στη σιωπή» ο σκηνοθέτης έχασε την άνιση μάχη με τις ατέλειες του κειμένου. Το «Ακαπούλκο» όμως φέρει εμφανή δείγματα επαγγελματισμού και καλού γούστου. Ο σκηνοθέτης χειρίζεται καλά το λόγο, τη βασική ύλη του έργου, πλάθει πρόσωπα από το λόγο, δομεί μαζί τους σκηνές από το λόγο. Και σίγουρα συνοψογράφει μαζί με την Ειρήνη Κωνσταντίνου το καλύτερο συνθετικό στοιχείο της παράστασης- τη Ναταλί.●